

[Skatteministeren]

»Ifølge praksis er skatteeftergivelse efter denne bestemmelse dog helt overvejende betinget af økonomisk trang hos den skattepligtige.«

I de sjældne tilfælde, hvor eftergivelse er indrømmet af andre årsager, er afgørelsen næsten altid truffet ved ministerens resolution i den enkelte sag. Derfor er det helt sædvanligt, at ministeren er involveret i en sådan sag. Jeg følger her den praksis, der er anlagt af tidligere ministre.

Stavad (S):

Vil skatteministeren så bekræfte, at loven er lavet om i december 1989 med den begrundelse, at disse sager ikke bør være et ministeranliggende, men ud fra objektive kriterier bør afgøres i Told- og Skattestyrelsen, og at ministeren derfor ikke længere har nogen hjemmel til at eftergive et beløb? Vil ministeren også bekræfte, at da den pågældende lov blev vedtaget i marts-april 1987, var netop ikrafttrædelsesbestemmelsen om, at den også skulle omfatte allerede igangværende likvidationer, et kardinalpunkt, og at det blev vedtaget af et flertal i Folketinget?

Og mener ministeren, at det er rimeligt, at han griber ind og eftergiver millionbeløb til folk, der ikke har nogen form for trang, og som spekulerer i skattereglerne, alene med den begrundelse, at han er uenig med et folketingsflertal?

Jens Thoft (SF):

Nu får man af ministeren det indtryk, at der er tale om nogle stakkels håndværkere, som er kommet så gruelig galt af sted.

Virkeligheden er jo, at det, der rent teknisk sker, når man sælger disse erhvervslejligheder til sig selv og likviderer andelsselskabet, er, at man får oppustet sit afskrivningsgrundlag. Man får et afskrivningsgrundlag, som er 5 gange så stort – før var der i øvrigt slet ikke noget – fordi ejendommene nu handles til ca. 5 gange den oprindelige pris. Man får låntagning hjem uden om renteaftgiftsreglerne. Og man sikrer sig frigivelse fra investeringsfond osv. Der er jo altså ikke tale om stakkels håndværkere, som er kommet i klemme.

Kan ministeren bekræfte, at Landsskatteretten i to tilsvarende sager har sagt nej? Og kan ministeren bekræfte, at hvis de pågældende håndværkere havde gennemført dispositionen

på det tidspunkt, hvor vi vedtog loven i 1987, så ville en del af andelshaverne rent faktisk være kommet til at betale skat efter 3-års-reglen? Når det har taget så lang tid for andelshaverne derude at få likvideret selskabet, skyldes det jo udelukkende, at man skulle sikre sig, at alle andelshaverne ville være ude over 3-års-reglen.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Først til hr. Stavad: Jeg må fastholde, at der er hjemmel til, når særlige grunde taler derfor, at lempe eller eftergive skatter. Det fremgik tidligere af statsskattelovens § 37.

Det er korrekt, som hr. Stavad refererer, at denne bestemmelse med virkning fra 1. januar 1990 er overført til kildeskattelovens § 73 D, men med præcis samme ordvalg. Der er altså ingen som helst realitetsændring sket med den lovændring, der har fundet sted.

Hr. Stavad spørger, om ikke det er korrekt, at der ved samme lejlighed blev tilstræbt en udlægning af kompetencen til at afgøre sådanne sager. Jo, og det er også Told- og Skattestyrelsen, der træffer afgørelse i sådanne sager, men som jeg har bekræftet her, så har sagen været forelagt mig, og det er helt i overensstemmelse med den praksis, der har været fulgt tidligere.

Jeg må i øvrigt afvise, at der skulle være tale om, at de pågældende andelshavere har foretaget spekulation i skattereglerne. Der er tværtimod tale om, at de pågældende er blevet helt urimeligt ramt med tilbagevirkende kraft af nogle nye skatteregler, der pludselig indførtes.

Til hr. Jens Thoft vil jeg svare, at det i øvrigt i denne sag ligger sådan, at det likvidationsprovenu, der er tale om, jo i virkeligheden ikke udbetales som kontanter, men i form af fast ejendom, der, såfremt det skulle have været opgjort efter reglerne om avancebeskatning, ville have været skattefrit.

Stavad (S):

Vil ministeren benægte, at det, der var formålet med at ændre loven i december, var, at ministeren som minister og person ikke fremover skulle indblandes i den slags forhold, og at det er det stik modsatte, skatteministeren har gjort her, det er det, som man vel i normal tale ville kalde for magtmisbrug? Vil skatteministeren oplyse, om de sagkyndige i Told- og Skattestyrelsen har været enige og deres indstilling til ministeren har været, at man skulle eftergive beløbet?